

↳ *Mándoki György*

m e g á l l ó

izzó ősz volt,
de újra kinőttek a városok.

azt mondd meg nekem, ati, mondtam.
a tabánnál ültünk valahol, egy éjszakai buszra várva,
98 novembere.
hogyan van az, hogy körülöttem mindenki beteg,
én meg az evésről gyakorlatilag lemondtam,
viszont éjjel-nappal iszom,
és vigyorogva rohangálok.

gyuri, mondta.
komolyan ám, fekete kalap, kabát, esernyő.
ez azért van,
mert amikor magadat pusztítod,
a vírusokat is pusztítod.

a minap újra átnéztem az önpusztításról vallott nézeteim,
és, némileg engem is meglepő módon,
alig változtak.
neki pedig már biztosan nincsenek.

nos, amit kielégülésnek hívunk,
csak kimerültség.
az öröklét egyetlen átélhető formája az unalom.
ezzel nem értene egyet.

a lugas felől sötétedik.
ezzel talán.

↳ *Dukay Nagy Ádám*

É l ő - p o n t s z á m

Meglőtt, összeszurkált katona
vagyok, vékony nadrágban,
leszakadt talpú bakancsban
vánszorgok át életem világ-

háborújának telén, mert a röpke
nyárnak, azta!, nem is emlékszem,
milyen régen vége már — nem is
volt talán —, de legalább hosszú

ősz jön, a két sláger közötti hírsor,
s ha lemezen hallgatod, a blablánál
sokatmondóbb sercegés, amin,
kérek, engedj megilletődni, s amin,

ahogyan rajtam, a késrátétel sem
segít, de ne félts, ha megéhezik
a föld, majd megetetem a testemmel;
s talán még a nap is kisüt, amikor

másfélszeres fénysebességre
kapcsolok, s mert hát barátságunk
nem friss, mint a hónapok retek,
tudod mindezt, ahogyan azt is,

hogyan virrasztok, s azt is, hogyan,
én, öreg festő vagy inkább zenész,
hiszen még nem vagyok igazi halott,
csak hosszú csöndekkel operálok,

a világ kis darabjaival, hogy amikor
lekapcsolják a szememben a lámpát,
legyek vétkesek közt cinkos, aki néha
egy számra gondol, vagy kettőre,

most, mondjuk, az öt és a nulla közötti,
híreknél többet mondó sercegésre.